

ПОЛИМЉЕ

ЛИСТ ЗА ДРУШТВЕНА И ПОЛИТИЧКА ПИТАЊА

ISSN 0353-6815

9 770353 681003

ГОДИНА LXXV

БРОЈ 3082

ЦЕНА 70 ДИНАРА

ПРИЈЕПОЉЕ

24. АПРИЛ 2026.

Пријепољци ван Пријепоља
Муир Таловић

Стр. 8

АПЕЛ ЗА ПОМОЋ
Годишња претплата

NBS IPS QR

IGRAONICA
Džanolino
Vlasnik Malagić Edina
0692410080
Ulica Izeta Čavića 33

Стр. 2

Стр. 3

Стр. 4

Стр. 5

Fina **Nekretnine**
Real Estate Agency
Prijeopolje, Valterova 76 a
+381 33 714 544, +381 64 882 11 02
fina@finanekretnine.com www.finanekretnine.com

Brže. Lakše. Sigurnije. Sve na jednom mestu.

Колико далеко
млади иду ради
успеха?

Стр. 2

Пријепољски
мали шампиони
информатике

Стр. 3

„Фина
некретнине“ –
брже, лакше,
сигурније

Стр. 4

Меморијал
Радиши
Томашевићу –
вече традиције и
поштовања

Стр. 5

Sladja
MARKET
Pljevaljska bb/Jabuka bb
sladjamarket@gmail.com

JAVNO KOMUNALNO PREDUZEĆE
Lim
„Lim“
PRIJEPOLJE

volim
dobro u ljudima
HRANA NAŠEG KRAJA
THE FOOD OF OUR REGION
www.volim.rs

ZU APOTEKA
VIVA - Džab
Prijeopolje
033 710 155 064/8599300
Priboj
033 244 90 85; 244 90 86

GRAFOKARTON
Prijeopolje
G
033/710 009;
710 409;
www.grafokarton.net
office@grafokarton.net

ROMA
company
Boje • Fasade • Tapete
www.roma.rs

@lexandar
cosmetics

hotel
Rudnik
hotelrudnik2015@gmail.com
Telefon: 012/852-266

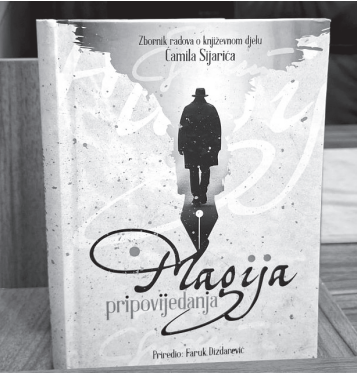
Перспектива
Bjelopoljski put BB 31300 Prijeopolje
033/710155 064/8599300
info@perspektiva.rs www.perspektiva.rs

.rs
wtic
Informatički inženjering

Култура

Магија приповиједања Ђамила Сијарића

Књига чува сећање на Сијарића кроз реч критике и поштовања

Пред пуним свечаним салоном Дома културе у Пријеполу 16. априла је представљена књига „Магија приповиједања“, зборник радова о књижевном делу Ђамила Сијарића, који је приредио академик Фарук Диздаревић. Овај издавачки подухват реализовало је Удружење грађана поријеклом из Санџака са сједиштем у Сарајеву, а објављивање књиге уприличено је поводом 35 година од смрти Ђамила Сијарића.

О књизи су говорили мр. сци Сахудић Качар, као промотор у име издавача, и Улвија Мушовић, док је програм модерирала Емира Ровчанин. Присутнима се обратила и директорица Дома културе Адмира Хамидовић,

која је поздравила окупљене и изразила задовољство што је управо пријеполски Дом културе домаћин једног оваквог догађаја. Зборник „Магија приповиједања“ окупља радове који осветљавају књижевни свет Ђамила Сијарића из различитих углова – од језика и стила, до дубоких тематских слојева његових приповетки.

академик Фарук
Диздаревић

Посебно је истакнута његова способност да кроз једноставну причу пренесе сложене емоције, дух времена и живот људи са маргине, чинећи његово дело трајно актуелним. Аутор зборника, академик Фарук

Диздаревић, нагласио је значај Сијарићевог опуса, истичући да је реч о писцу који превазилази локалне оквире. „Веома добро знам дјело Ђамила

Ђамил Сијарић (1913–1989) један је од најзначајнијих приповедача југословенске књижевности. Његово дело карактеришу снажна везаност за завичај, аутентичан језик и дубоко разумевање живота обичних људи. У својим приповеткама и романима Сијарић је на посебан начин осликао свет Санџака, доносећи приче о људима са маргине, њиховим судбинама, обичајима и унутрашњим борбама. Његова способност да једноставним изразом дочара сложене емоције сврстава га међу писце чије дело има трајну књижевну и културну вредност.

Сијарића, тврдим да је он био југословенски писац и рекао бих да је био европски писац“, казао је Диздаревић.

Говорећи о настанку књиге, додао је да је било потребно доста времена како би се издвојили они радови који ће најбоље послужити сврси књиге.

„Добар дио материјала књижевне критике нашао сам у Босанској академији наука и умјетности, тако да сам одабрао прецизно 38 текстова. Сматрам да није неукусно рећи да се у књизи налази једна широка палета критичарских текстова о Ђамилу Сијарићу. На тај начин се може сагледати шта је југословенска критика мислила о дјелу Ђамила Сијарића“, додао је Диздаревић. У име издавача, мр. Сци Сахудић Качар подетио је на мисију Удружења.

мр. сци Сахудић Качар

насељени изузетно великим књижевницима, писцима и умјетничким ствараоцима, наше удружење у неком смислу баштини веома важну улогу у

презентацији, афирмацији и представљању тих личности“, казао је Качар, додајући да издавачка дјелатност подстиче младе да пишу и читају, те чува универзалне вредности којима је Сијарић припадао.

О значају зборника говорио је и

Улвија Мушовић

Улвија Мушовић.

„Колико год да бисмо причали и писали о Ђамилу Сијарићу, чини ми се да би било недовољно. Зборник радова је окупио радове знаменитих имена на југословенском простору који су на један критички начин разматрали дјело Ђамила Сијарића“, рекао је Мушовић.

В. Кијановић

Колико далеко млади иду ради успеха?

Премијерно изведена представа „Драга наша професорице“ у режији Адмира Шеховића

На Великој сцени Дома културе 17. априла премијерно је изведена представа „Драга наша професорице“, у режији Адмира Шеховића, рађена по тексту руске драмске списатељице Људмиле Разумовске.

Дуња Минић

Представа прати четворо матураната који долазе код своје професорице са намером да дођу до кључа од сефа и исправе оцене, али се ова наизглед једноставна ситуација брзо претвара у напету психолошку драму, испуњену сукобима, притисцима и моралним дилемама.

Улогу професорице Јелене Сергејевне тумачи Дуња Минић, док је у улози манипулативног вође групе Волође наступио

Амар Рецовић. Лик Љаље, која балансира између добра и зла, игра Катарина Рељић, Пашу тумачи Тарик Ровчанин, док се у улози Вање појављује Миа Брашанац.

Млада глумица Дуња Минић истакла је да јој је ова улога представљала велики изазов.

„Било је заиста тешко и захтевно, али сам покушала да дам свој максимум. Олакшало ми је то што сам пре пет година почела да се бавим глумом, а сада све више добијам жељу да се њоме бавим што дуже“, рекла је Дуња.

Амар Рецовић

Сличне утиске поделио је и Амар Рецовић.

„Задовољан сам како је изгледало ово данас, мада је требало дуго

времена да се доведе до овог нивоа. Мада, сматрам да је могло да буде још и боље“, истакао је он. Катарина Рељић нагласила је сложеност свог лика.

Катарина Рељић

„Задовољни смо и пресрећни, веома смо се трудили, а било је потребно и доста времена како бисмо све лепо извели. Моја улога, односно лик који тумачим, сушта је супротност мени, па је било веома захтевно ући у улогу“, нагласила је она. За најмлађу у ансамблу, Миу Брашанац, ово је било прво сценско искуство.

„Мени је ово прва представа, веома ми значи и драго ми је што учествујем. На почетку ме је савладала трема, али сам се суочила са њом и наставила.

Када сам на почетку припремања добила улогу, нисам знала шта се од мене очекује, али сам се после лако снашла“, рекла је Миа.

Миа Брашанац

Тарик Ровчанин осврнуо се на процес припреме и премијерно извођење.

„На генералној проби пре премијере сви смо имали трему, док смо премијеру, по мом мишљењу, одлично извели. Нисам имао толико текста, али сам се трудио да пратим друге и да тај текст допуним неком мимиком“, рекао је Рецовић.

Комад, у оригиналу познат као „Драга Елена Сергејевна“, настао је осамдесетих година у Совјетском Савезу и до данас је остао актуелан захваљујући темама које отвара. Кроз

психолошки набијену радњу, представа поставља питања односа младих према ауторитету, систему вредности и границама до којих су спремни да иду ради личног успеха. Сукоб између професорице и ученика прераста у драматичну борбу принципа, у којој се преиспитују савест, одговорност и цена избора.

Тарик Ровчанин

Управо због своје универзалности, овај комад се деценијама изводи широм света, снажно комуницирајући са публиком и подећајући да свака генерација изнова тражи одговоре на иста морална питања.

В. Кијановић

Радионица калиграфије у Музеју у Пријеполу

Радионица калиграфије у Музеју у Пријеполу

Музеј у Пријеполу организује радионицу калиграфије током маја и јуна. Радионица је намењена свима који желе да савладају или усаврше вештину лепог писања.

Пријаве су могуће до 27. априла у Музеју у Пријеполу или позивом на број 065 8572 439, радним данима од 10 до 15 часова. Радионица је намењена свима који желе да открију лепоту слова, науче основе калиграфије и уживају у стварању.

„Радионица калиграфије осмишљена је да на занимљив начин представи уметност лепог писања, али и да подстакне посетиоце музеја да развијају креативност, стрпљење и однос према културном наслеђу. Музеј је право место за овакву радионицу, јер је калиграфија део наше традиције и културе. У

времену када све чешће користимо телефоне и тастатуре, калиграфија нас враћа споријем, пажљивијем и лепшем начину изражавања.

Радионица је намењена свима – деци, младима и одраслима. Није потребно претходно знање, довољно је да постоји жеља да се научи нешто ново. Музеј у Пријеполу позива све заинтересоване да нам се придруже и да заједно откријемо колико једно слово може да буде мало уметничко дело“, каже Бојана Пузовић, музејски едукатор.

Како наводи Младенка Ружић, професорица српског језика у Пријеполској гимназији која ће водити радионицу, деца су веома заинтересована за калиграфију, а музеј је амбијент који је најпогоднији за радионицу лепог писања.

„Кроз рад са децом у

просвети запазила сам велику заинтересованост за краснопис. Такође, након изложбе у Библиотеци „Вук Караџић“, сусрела сам се са различитим генерацијама које су питале да ли ће се и када организовати школа калиграфије и за њих. Управо интересовање окружења и младих подстакло ме је да уметност писма представим широј јавности. Калиграфија чува лични израз и лепоту писања руком, која је у савременом дигиталном добу запостављена. Музеј је амбијент који негује дух традиције, културе и уметности и као такав погодан је за представљање калиграфије на аутентичан начин“, закључила је Младенка.

Радионица је намењена свима који желе да се опробају у нечему новом и креативно искористе своје време, без обзира на претходно искуство

и године. Програм је осмишљен тако да постепено уводи у основе калиграфије, док ће они који већ имају предзнање моћи да усаврше своје вештине.

„Полазници ће се упознати са основама краснописа, прибором, материјалима, техникама, правилима, покретима, као и правилним држањем тела, руке и пера. Учиће и о украсима – бојама, орнаментима и иницијалима. Поред тога, стећи ће увид у историју језика и писма и развој српског језика. Имаће прилику да виде најстарије списе и споменике, изглед обле и угласте глагољице, устава, полуустава и ћириличног курзива, као и разноврсне фонтове ћириличног и латиничног писма. Кроз практичан рад развијаће осећај за симетрију, прецизност и естетику, а овладаће и исписивањем и украшавањем

својих првих калиграфских радова, што је најлепши део овог процеса. Калиграфија није само вештина лепог писања, већ и вид опуштања и начин да се развију стрпљење и фокус. У времену брзине и свакодневних изазова, краснопис пружа прилику да застанемо, направимо предаха, уживамо и стварамо. Сваки рад носи лични печат аутора, што доприноси посебном задовољству. Досадашње искуство показало је да полазници тешко напуштају часове и са нестрпљењем ишчекују наредни. Верујте, на овим часовима је право уживање!

Заинтересовани могу да се пријаве у Музеју или позивом на број 065/85-72-439. Рок за пријаву је 27. април. Очекујемо вас, добродошли сте“, закључила је Ружић.

Ања Пузовић

Obrazovanje / Događaji / Saopštenje

Prijepoljski mali šampioni informatike

Mladi programeri iz Prijepolja među najboljima – trojica osmaka na republičkom takmičenju

Opština Prijepolje i ove godine imaće svoje predstavnike na Republičkom takmičenju iz informatike, koje će biti održano 25. aprila u Subotici. Reč je o trojici učenika osmog razreda – Pavlu Potežici i Luki Vasiljeviću iz Osnovne škole „Milosav Stiković“ u Kolovratu, kao i Andreju Jevtoviću iz Osnovne škole „Vladimir Perić Valter“, koji je već imao priliku da se takmiči na državnom nivou pre dve godine.

Plasman na najviši nivo takmičenja izborili su nakon uspešnog nastupa na okružnom takmičenju održanom u Užicu, u Osnovnoj školi „Nada Matić“, gde su pokazali zavidno znanje i veštine iz oblasti programiranja.

Njihov mentor, nastavnik Miroslub Bjelić, ističe da uspesi učenika

računarstva i da dostižu do državnog nivoa. Od 2019. godine, kada smo kolega Lazar Koković i ja započeli rad sa programerskom sekcijom i kada smo prvi put imali tri učenika na republičkom takmičenju, skoro svake godine beležimo zapažene rezultate. Izuzetak su 2020. godina, zbog pandemije, i prošla godina, kada takmičenja nisu bila organizovana“, kaže Bjelić.

Da je reč o ozbiljnom radu i talentu, potvrđuju i rezultati iz prethodnih godina. Već 2019. godine učenik Said Kapidžija osvojio je treće mesto na republičkom takmičenju. Potom je Sofija Petrić 2021. godine osvojila treće mesto, da bi 2022. bila prva u svojoj kategoriji, deleći vrh sa još četiri učenika iz Srbije, a 2023. godine ponovo se okitila trećim mestom. Ovogodišnji uspeh trojice osmaka, kako ističe njihov mentor, donekle je bio i iznenađenje.

„Ove godine su me ova trojica učenika zaista iznenadila. Nisam očekivao da će ovako dobro uraditi zadatke na okružnom takmičenju, pogotovo što smo kasno počeli sa pripremanima, tek na početku sedmog razreda. Morali smo u kratkom roku da pređemo gradivo koje se obrađuje u petom i šestom razredu. Ipak, takmičenje je osmišljeno tako da se svako takmiči sam sa sobom, a ko god da pređe određeni prag znanja, prolazi dalje“, objašnjava Bjelić.

On dodaje da su učenici svojim rezultatima nadmašili sva očekivanja. „Njihov trud se isplatio. Vidi se posvećenost i ljubav prema programiranju, a ono što je posebno važno jeste da su motivisani da nastave školovanje u tom pravcu, odnosno da upišu specijalizovano

odeljenje za učenike sa posebnim sposobnostima za računarstvo i informatiku u našoj Gimnaziji“, ističe Bjelić.

Govoreći o širem kontekstu, on ukazuje i na značaj promena u obrazovnom sistemu koje su doprinele većem interesovanju dece za informatiku.

„Informatika kao izborni predmet postoji više od tri decenije, ali se nekada mali broj učenika time bavio.

Pavle Potežica

Pre desetak godina postala je obavezan predmet od petog do osmog razreda, a uveden je i predmet Digitalni svet u nižim razredima. Sve je to uticalo da deca lakše prihvataju svet informatike i da se bolje snalaze u ovoj oblasti“, navodi Bjelić.

On naglašava da je osnova za uspeh u programiranju dobro matematičko znanje.

„Podloga za sve ovo su matematika, geometrija, logičko razmišljanje i kombinatorika. Učenici koji se ovim bave u osnovnoj školi najčešće kasnije upisuju fakultete iz oblasti matematike, informatike ili tehni-

ke“, dodaje on.

Da put do uspeha nije bio lak, potvrđuju i sami učenici. Luka Vasiljević kaže da je interesovanje za programiranje počelo iz radoznalosti.

Luka Vasiljević

„Sve je počelo kada smo birali sekcije – delovalo nam je zanimljivo pa smo probali. U početku to nije bilo ozbiljno kao sada. Ozbiljnije smo počeli da se bavimo tokom letnjeg raspusta između šestog i sedmog razreda. Trebalo nam je dve godine da se uozbiljimo, naučimo i osamostalimo u rešavanju zadataka“, kaže Luka. Slično iskustvo deli i Pavle Potežica, koji ističe da programiranje zahteva drugačiji način razmišljanja.

„U početku je bilo teško, jer programiranje nije kao drugi predmeti koji se uče iz knjige. Potrebno je mnogo razmišljanja i zaključivanja, a radi se i na računaru. Mislim da smo dosta napredovali, kako u razmišljanju, tako i u rešavanju zadataka iz informatike“, kaže Pavle.

Njihov drug Andrej Jevtović kaže da se za programiranje zainteresovao

Andrej Jevtović

još u ranom detinjstvu.

„Za programiranje sam se zainteresovao tako što sam kao mali voleo igrice i želeo da ih u budućnosti pravim. Na časove programiranja krenuo sam po završetku četvrtog razreda osnovne škole, a moj mentor je nastavnik Miroslub Bjelić. Obično imamo četiri do šest časova nedeljno. Ali, kada se približe takmičenja, intenzitet vežbanja povećamo na osam do deset časova nedeljno. Ovo mi je drugi put da učestvujem na republičkom takmičenju, prvi put je to bilo u šestom razredu, školske 2023/2024. godine. Ove godine daću sve od sebe, kao i moji drugovi, da se kući vratimo sa nekom od medalja“, kaže Andrej.

Predstojeće republičko takmičenje biće novi izazov za mlade Prijepoljce, ali i prilika da potvrde da se znanje, trud i ljubav prema nauci uvek isplate.

V. Kijanović

mentor Miroslub Bjelić

iz Prijepolja u ovoj oblasti više nisu iznenađenje, već kontinuitet dobrih rezultata.

„Ovo nam je preraslo, može se reći, u tradiciju da naši učenici imaju uspeha na takmičenjima iz informatike i

Mikrofilm sećanja: Kako je nacionalizam “prodao” zajedničku budućnost

U beogradskoj galeriji SULUJ-a (Saveza udruženja likovnih umetnika Jugoslavije) je od 6. do 17. aprila održan video performans kritičke kartografije Admira Veljovića pod nazivom “Mikrofilm diskursa”.

Video performans osvetljava “prostor vremena” mapiranjem “ideoloških kadrova mikrofilma” zajedničkog sećanja koristeći arhive lista Polimlje iz 1979, 1994. i 2013. koji su, zahvaljujući naporima Zavičajnog odeljenja matične biblioteke “Vuk Karadžić” u Prijepolju, sačuvani i digitalizovani. Mapiranje otkriva postojanje čovekom u tri različite ideologije i kako je jedna od njih - naciona-

lizam, instrumentalizovana kako bi omogućila otimanje javne svojine, proizvoda zajedničkog rada i nametanje nerentabilnog modela na sve što je zajedničko kako bi se vrednost umanjila i prodala po niskoj ceni a gladne godine radnika i radnica predstavile kao deo prirodne katarze vizije demokratskog progressa.

Kompromitovanjem tekovina socijalizma, nacionalizam je omogućio prevod društvene svojine u privatnu a jugoslovenski antagonizam između radničke klase i tehnokrata iskoristio za homogenizaciju naroda i države omogućujući malom broju ljudi privilegovana privatizacijska otimanja proizvoda društ-

venog rada. Ova izložba predstavlja vrstu nepodignutog spomenika Žrtvama tranzicije.

Izložbu odlikuju kompresovani formati medijskih članaka, audio zvukova kao i delova lične arhive događaja kojima je autor svedočio kroz svoj rad.

Autor je preveo naslove prijepoljskog lista Polimlje u Mikrofilm diskursa, ilustracije svih naslova na platnu od šest metara. Preko platna se projektuju ključni kadrovi sa pratećim zvučnim i video zapisima koji predstavljaju arheologiju sećanja tromede opštine Prijepolje u tri različita ideološka tipa.

Odabirom tri ključne godine (odakle su mapirani naslovi) 1979, 1994. i 2013, prikazano je kako su na jedinstvenom mestu postojala tri različita ideološka subjekta i koji kadrovi su ih definisali.

Izložba koristi gustinu i intenzitet kako bi predstavila neophodnost sećanja uprkos imperativu kapitalističkog zaborava pojačanu pojavom veštačke inteligencije i sveopšte relativizacije posredovanjem afekata online sadržaja koji traju 15 sekundi. Zaborav omoguću-

je saglasnost sa logikom tržišnog principa obezbeđujući garanciju vladanja njegovim zaštitnicima. Prevodom istorijskih procesa

godine) u državno (Mikrofilm iz 1994. godine) i finalni proces privatizacije (Mikrofilm iz 2013. godine) kodiranjem 50 godina u 20

u kadrove mapira se kontekst odrastanja u jednom mestu i tri države, tri sna i tri pripadanja kolektivnim entitetima uz prateće nespozume i obavezne kontradiktornosti.

Pažljivim analiziranjem ove izložbe možemo razumeti konvertovanje javnog (Mikrofilm iz 1979.

minuta prevodeći sećanja, istorije i arhivskog materijala u prostorne odnose kroz mape i dijagrame.

Izvor za članak: Autor izložbe Admir Veljović

Brzina odnela kontrolu

Pripadnici Ministarstva unutrašnjih poslova, Uprave saobraćajne policije, tokom sedmodnevne međunarodne akcije pojačane kontrole saobraćaja otkrili su više od 55.500 prekršaja prekoračenja brzine od čega je 4.977 otkriveno i sankcionisano u zonama pešačkih prelaza, gde su vršene mere pojačane kontrole u cilju zaštite pešaka.

U sklopu ove akcije koja je, od 13. do 19. aprila 2026. godine, sprovedena u 34 države članice organizacije ROADPOL (evropska mreža saobraća-

jnih policija), 15. aprila je realizovana akcija pod nazivom „Speedmarathon“ tokom koje je brzina kontrolisana svim raspoloživim uređajima neprekidno tokom 24 časa. Više od 560 policijskih službenika kontrolisalo je brzinu na gotovo 857 kontrolnih tačaka, uključujući 412 lokacija koje su predložili građani, a za svega jedan dan otkriveno je 8.685 prekoračenja brzine.

Ministarstvo unutrašnjih poslova skreće pažnju da je neprilagođena brzina i dalje najveći problem

bezbednosti saobraćaja u našoj zemlji, imajući u vidu da je gotovo polovina saobraćajnih nezgoda sa poginulim licima posledica neprilagođene brzine.

Saopštenje Ministarstva unutrašnjih poslova, Kabineta ministra, Odeljenje za medije i komunikacije

Привреда / Поводи

„Фина некретнине“ – брже, лакше, сигурније

Пре тринаест година, у времену када тржиште непокретности у Пријеполу још није било уређено као данас, настала је агенција „Фина некретнине“ са јасним циљем – да понуди професионалну и сигурну услугу посредовања у куповини и продаји некретнина. Како истиче директор Мустафа Кухиња, „били смо први субјекат који се у складу са законском процедуром бавио овим послом“, што је у том тренутку представљало значајан искорак за локално тржиште.

Истовремено, почетак рада агенције поклопио се са увођењем јавних бележника, што је додатно допринело већој сигурности у промету непокретности. „То је била једна нова димензија поверења за купце и продавце“, каже Кухиња.

Сам почетак није био лак. „Ово је мали град, многи нису веровали да оваква фирма може да опстане“, присећа се он. Ипак, након више од деценије рада, „Фина некретнине“ израсла је у препознатљив бренд и, како наглашава, „поузданог партнера за све који желе да

купе или продају непокретност“. Данас, додаје, стоје иза свог рада са знањем, искуством и професионалним приступом.

Мустафа Кухиња иза себе има више од 35 година радног искуства. Каријеру је започео као професор у Економској школи, наставио у привреди, а потом и у банкарском сектору, где је радио у више банака, укључујући и руководеће позиције. „Банкарство ми је дало огромно искуство, нарочито у области хипотека и управљања некретнинама“, истиче он. Управо та знања била су темељ за покретање сопственог посла.

„Нико вам неће дати плату колико мислите да вредите – зато сам одлучио да покренем своју фирму“, каже Кухиња, додајући да је у послу увек тражио изазов. Подсећа да је и у банкарству учествовао у развоју нових институција које су временом постале препознатљиве, те да је исти приступ применио и у области некретнина.

Почеци су, како каже, подразумевали улагање у знање, опрему и континуирано усавршавање. „И данас идем на

семинаре, члан сам Привредне коморе Србије, циљ је да стално напредујемо“, наглашава.

Посебно истиче да је „лакше постићи успех него га задржати“, те да је квалитет услуге остао приоритет.

Процес продаје некретнине, како појашњава, није једноставан. „Прво неко треба да донесе одлуку да прода, па да изабере коме ће то поверити“, каже он и саветује да се увек ангажују лиценцирани посредници. „Све може да се провери код Министарства трговине – ко је лиценциран и ко ради у складу са законом.“

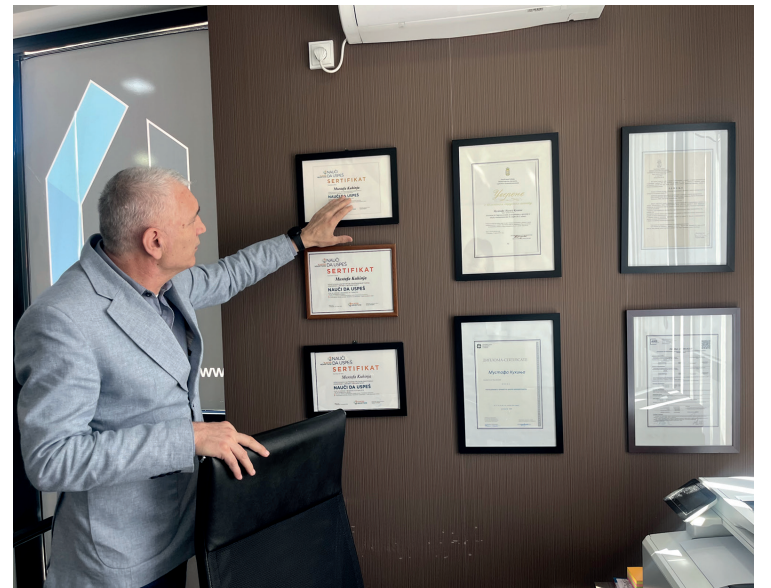
Агенција прати комплетан процес – од првог уговора, преко фотографисања, оглашавања и презентације, до потписивања купопродајног уговора код нотара. „Идемо са клијентима и у банку, пратимо све до тренутка када новац легне на рачун. Тек тада је наш посао завршен“, истиче Кухиња.

Посебан изазов, како каже, јесте рад са људима. „Најтеже и најважније је управо то – рад са људима, без обзира на сва знања“, додаје. Подсећа да раније грађани нису довољно водили рачуна о својим некретнинама, док је данас ситуација другачија – све више људи улаже у непокретности као вид сигурности.

„Не памтим да је дошло до пада цена некретнина, било је стагнација, али након тога цене поново расту“, каже Кухиња. Ипак, додаје да су данас очекивања купаца и продаваца често неусклађена: „Кад сте продавац, желите највише, кад сте купац – најмање да платите.“ Када је реч о тржишту у Пријеполу, највећа потражња је за становима. „То више није ствар избора, већ потребе“, наглашава он, додајући да млади, најчешће

уз стамбене кредите, решавају своје стамбено питање. Велика је и потражња за грађевинским земљиштем, али је, како истиче, „град специфичан и локације су ограничене“.

„Локација је кључна – увек и свуда“, подвлачи Кухиња, додајући да се некретнине у центру лакше продају. Иако многи теже кућама због слободе и комфора, стан је, како каже, „постао модеран начин становања јер је све на дохват руке“.

Као посебно значајно истиче да су некретнине сигурна инвестиција. „Новац губи вредност, а некретнина је чува и доноси приход“, каже он. Саветује опрез при куповини у изградњи, осим ако је инвеститор проверен, као и темељну проверу документације пре било какве уплате.

Агенција „Фина некретнине“ сарађује са нотарима, адвокатима и геодетским агенцијама, а Кухиња подсећа да је некада било много више злоупотреба у овој области. „Данас нотари

гарантују сигурност и нема двоструке продаје“, истиче.

Поред посредовања, агенција нуди и саветодавне услуге – од консултација за инвеститоре, преко грађевинског саветовања, до анализе тржишта. Циљ је, како каже, „да клијенти имају реалну слику и донесу најбоље одлуке“.

На крају, Кухиња истиче да је препорука највећа потврда квалитета. „Ако је клијент задовољан, он нас препоручује даље – то је за нас највећи

успех“, наглашава.

Планови за будућност су јасни – наставак развоја и јачање породичног бизниса. „Жеља ми је да ово буде породична фирма и да траје“, каже он, додајући да је кључ у сталном учењу и праћењу тржишта.

„Некретнине су озбиљан и одговоран посао. Зато је важно да се ради професионално, поштено и у интересу клијената“, закључује Мустафа Кухиња.

Ања Пузовић

Џанолино – из љубави према деци

Из љубави према деци и жеље да најмлађима у Пријеполу обезбеде сигуран и креативан простор за игру, сестре Дениса Малагић и Мериса Малагић Аличковић покренуле су дечију играоницу која је за кратко време постала омиљено место окупљања малишана и њихових родитеља. Иза ове приче стоји, како кажу, искрена идеја, али и лична мотивација која је обликовала читав концепт.

„Идеја о покретању дечије играонице настала је између мене и сестре, из искрене љубави према деци и жеље да им пружимо место где ће моћи безбрижно да се играју. Мотивисало нас је то што у Пријеполу има слабо играоница где ће деца уз игру, а родитељи уз пријатан одмор и кафу, моћи квалитетно да проведу време“, прича Дениса, додајући да посебно место у овој причи има и њихов Џан, по коме је играоница добила име.

„Он нам је некако био највећи подстрек за отварање, јер се није пронашао у осталим играоницама. Помислиле смо да можда има још такве деце и ето нашег Џанолина“, додаје она. У простору у ком данас раде налазе се од лега прошле године, а пут до коначног

изгледа играонице није био једноставан. Прилагођавање потребама најмлађих, како истиче, донело је бројне изазове, али и креативна решења.

„Било је веома изазовно прилагодити се потребама најмлађих и пронаћи нешто другачије, нешто што ће им бити заиста интересантно. Тада

нам је синула идеја о песку где могу да се играју деца свих узраста“, објашњава Дениса. Иако тим чине само њих две, посао је организован тако да све функционисе беспрекорно, посебно у тренуцима када је играоница пуна деце.

„Наш тим чини моја сестра и ја. Обе веома волимо рад са децом и то нас чини испуњеним и задовољним. Добра организација је кључна јер деца увек захтевају пажњу и сигурност. Имамо своје улоге, поготово на рођенданима када има више деце и када су ту тематске игре, али функционисемо као једна целина“, каже она. Рад са децом, додаје, доноси посебну врсту испуњења, али и велику одговорност.

„Рад са децом доноси огромно задовољство, јер њихова срећа и осмеси су нешто што нема цену. Са друге стране, одговорност је велика јер је безбедност деце увек на првом месту. Ми и ту безбедност некако провучемо кроз игру, па их на тај начин учимо како да функционису у групи, посебно јер нам долази доста деце која не иду у вртиће“, истиче Дениса.

Да су на правом путу, показују

и реакције малишана, али и њихових родитеља.

„Деца најчешће реагују са одушевљењем, поготово због песка јер је то нешто другачије. Али и мимо тога једва чекају да истраже сваки кутак и да се играју са другом децом. Родитељи су задовољни јер виде да су им деца срећна и сигурна“, каже она.

Када је реч о ономе што чини један овакав простор квалитетним, Дениса не оставља дилему.

„Најважније је безбедност деце, чистоћа простора и пажња коју им пружамо. Важна је и разноврсност садржаја како би свако дете пронашло нешто за себе, али и пријатна атмосфера у којој бораве“, наглашава.

Планови за будућност већ постоје, а циљ остаје исти – стално унапређење и задовољна деца.

„Планирамо да додатно обогатимо садржај играонице и унапредимо услуге за прославу рођендана. Циљ нам је да стално напредујемо и будемо место где се деца увек радо враћају“, поручује Дениса Малагић.

Верица Кијановић

Поводи / Пријепољска села

Меморијал Радиши Томашевићу – вече традиције и поштовања

У недељу, 19. априла, одржан је трећи Меморијал „Радиша Томашевић“ манифестација посвећена неговању гусларске традиције и очувању сећања на име које је оставило дубок траг у Пријепољу и много шире

Овај културни догађај, који је и ове године окупио бројне учеснике и поштоваоце народне епике, има за циљ да кроз гусларску песму, изворну музику и беседништво сачува аутентичне вредности српског народног стваралаштва, а пре свега да подсети на лик и дело Радише Томашевића, човека који је својим деловањем обележио локалну заједницу. Меморијалу су присуствовали владика милешевски господин Атанасије, представници општине Пријепоље, бројна публика, пријатељи и поштоваоци лика и дела Радише Томашевића, председник ХО Стара Рашка Војин Вучићевић, као и представници Савеза Срба из Црне Горе Чуровић и Караџић. Посебно место заузео је син Радише Томашевића, Владета Томашевић са породицом. „Најбоља дела српског ума, све што би се могло назвати врлином, јеванђелском врлином, светосавском врлином, то је сабирано у гулама. Гусле су све чувале. И ето, дело наших руку, дело руку српских синова сабрано је и биће тако настављено да буде неговано у Меморијалу Радиша Томашевић. Ми ћемо оживети у томе, и у умјетничком

сабирању, и у богатству те духовне ризнице. Нека је све ово вечерас благословено, а немојмо заборавити да све постоји само захваљујући оној чињеници живота коју смо јутрос помињали на Божанској литургији у Манастру Милешеви, а то је да је жив Христос“, рекао је владика Атанасије.

На сцени су се нашли гуслари од млађих узраста, па до старијих гусларских првака. Посебан допринос програму дали су Лука Видаковић као фурулаш и Вук Пантовић у улози здравичара, док се публици обратио и беседник Бојан Струњаш. Програм је водио Раде Црногорац.

Посебно слово о Радиши Томашевићу дао је Бојан Струњаш, његов близак пријатељ и поштовалац.

„Тамо гдје је био Радиша, осим људског разговора, обично се орила и пјесма, а Радиша је и сам лијепо пјевао наше старе народне пјесме. Чини ми се да нигдје на свијету нема такве милине, честитости и топлине, као у заједничкој пјесми наших Јабучара и нашег Радише“, гласи део Струњашевог говора.

У музичком делу програма учешће су узеле и изворне групе „Јабучка“ из Пријепоља

и „Тромеђа“ из Пљеваља, додатно обогаћујући вече звуком традиционалне песме и изворног израза.

У духу народне традиције, програм је употпуњен здравицом коју је одржао Вук Пантовић.

„Роде мили, Бог да вас весели, јавише ми свеги и анђели, да је душа честитог Србина вазнела се до небесних висина, тамо ће су Божији свети врти, ће се вечно живи после смрти, настањена у небесном рају. Анђели му молитве певају, гусле гуде, а песници пишу, легендарног спомињу Радишу и његове заслуге и дела из Орашца, пријепољског села, из Савине Херцег земље славне, из честите куће Православне. Сећамо се Радишиног лика, ствараоца, јаког привредника, Богољуба, српског родољуба, великога нашег добротвора“, гласи је део здравнице посвећене сећању на Радишу.

Подсећања ради, пред прошлогодишњи меморијал гуслар и пријатељ Радише

Томашевића, Славко Алексић, објавио је књигу о Радиши, за коју су прилоге дали Војин Вучићевић, Бошко Вујачић, Сава Обрадовић, Саво Пушица, Жељко Чуровић, Миленко Дробњак, др Бобан Томић и Раде Црногорац, између осталих, чиме је додатно осветљен живот и дело човека чије се име с поштовањем помиње.

значај очувања традиције коју је Радиша Томашевић снажно подржао.

Радиша Томашевић био је истакнути Пријепољац, познат као домаћин, добротвор и човек који је свој живот посветио заједници. У свом завичају памти се као личност која је несебично помагала људима, увек спремна да пружи подршку онима којима је била потребна. Посебно је био везан за очување српске епске традиције и гусларства, које је активно подржавао и промовисао. У његову част Друштво гуслара у Пријепољу добило је назив „Радиша Томашевић“, чиме је његово име трајно уписано у културни живот овог краја.

Од организатора сви учесници су добили мале дрвене гусле као симболичан поклон, као знак захвалности и подсећање на

Програм је протекао уз аплаузе и одобравања бројне публике, која је уживала у извођењу посвећеном очувању народног стваралаштва. Међутим, према речима организатора, у неколико наврата дошло је до техничких проблема са озвучењем, па су стога упутили извињење публици, а апел Дому културе у чијим просторијама је одржана манифестација.

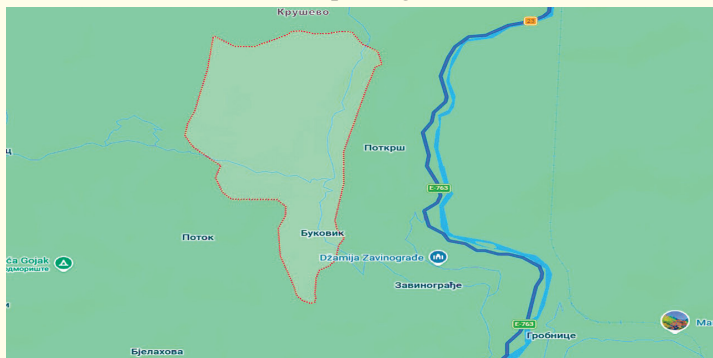
В. Кијановић

ПРИЈЕПОЉСКА СЕЛА

БУКОВИК

г.шир. 43,261715° г.дуж. 19,680369°

Аутор: Вјекослав Јоксимовић
email: vekapr70@gmail.com

- налази се у јужном делу општине Пријепоље, северозападно од првог већег насељеног места Бродарева, на удаљености од 6 km; граничи се са селима Крушево, Балићи, Поток, Орашац, Завинограђе и Поткрш;

- просечна надморска висина 1000 m, док се домаћинства налазе на висинама од 800 до 1200 m; није посебна месна заједница, већ припада МЗ Завинограђе;

- засеоци и топоними: Ђурово брдо, Долска, Гајеви, Јеле, Млакве, Лазове, Црквине и други; многи од њих добили су називе по презименима породица које су ту

живеле или и данас живе;

- саобраћајна повезаност са Пријепољем и околним селима одвија се једним путним правцем; поред главне саобраћајнице, подручје је испресецано шумским путевима; главна веза са Пријепољем иде преко села Завинограђе, у дужини од 27,5 km, а путовање траје око 35 минута; од Пријепоља до Завинограђе, државним путем ДП 1Б реда број 23, удаљеност је 20,5 km, док преосталих 7 km до центра Буковика води локалним путем; путеви су са асфалтним подлогом;

- у овом селу налази се раскрсница ка селу Крушево, које је удаљено 3 km од Буковика, а преко кога долази пешачка стаза која води од Пријепоља ка Буковичу;

- пешачка стаза дужине око 20 km води од Пријепоља ка Буковичу, делом државним путем до села Грачаница, а затим макадамским путем преко села Крушево до Буковика; за пешачење је потребно око 5 сати, имајући у виду да се пут једним делом налази на константном успону од Грачанице до Крушево;

- некада је ово село у предатном и послератном преиоду (Други светски рат) припадало општини Комаран где су припада још села: Крушево, Гојаквићи, Поток, Бјелахова и Орашац;

- значајан број становника живи и ради у земљама Западне Европе, Северне Америке и др;

- презимена која су некада или данас присутна у селу су:

- муслиманско-бошњачко становништво: Ровчанин, Ђосовић, Хоџић, Баковић, Планић, Потурак и Кукуљбац;

- православно становништво: Пушица и Мрдак;

- у складу са структуром становништва, обележавају се исла-

мски празници Рамазански и Курбан-бајрам, док православно становништво обележава сеоску славу – Заветину, прве недеље после Спасовдана; породичне славе су: код Мрдака Свети Никола, а код Пушица Свети архијакон Стефан;

У следећем броју упознаћемо вас са још детаља о селу Буковик као и анегдоти, како је започета изградња верског објекта –џамије у селу. Иначе је ово једна од старијих џамија у пријепољском крају.

(НАСТАВИЋЕ СЕ)

Vremeplov / Povodi / Rezultati

piše: Radoman Irić

Život (ni)je čudo (35)

**U SUSRET 100-GODIŠNJICI NOVINARSTVA U
PRIJEPOLJU (10)**

**LIST DOBIJA KONTURE OZBILJNOG
LOKALNOG GLASILA**

OVO JE HRONOLOGIJA VAŽNIJIH DOGAĐAJA IZ ISTORIJE PRIJEPOLJSKOG NOVINARSTVA OD 1. FEBRUARA 1932. GODINE, DATUMA KOJI JE, PRE 94 GODINE, U ISTORIJSKE ČITANKE, U DUH I NAŠE PAMĆENJE, UDENUO HARIZMATIČNI NOVINAR MILIVOJE ŽUGIĆ, KOJI JE U PRIJEPOLJU UDARIO TEMELJE NOVinarske profesije.

(Nastavak iz prošlog broja)

Od broja 29. koji je izašao u petak, 1. maja 1953. godine, listu je promenjeno ime: više se ne zove „Glas Polimlja“, već samo – „Polimlje“. Takođe, novinama je po četvrti put promenjen logo glave.

O društvenom značaju pokretanja novina možda najbolje svedoči podatak da je list „Polimlje“ jedini od zaborava sačuvao podatak da je 15. jula 1954. godine, na Skupštini Udruženja studenata Prijepolja, doneta odluka da se „Fiskulturni tromec“ omladine zlatarskog, pribojskog i mileševskog sreza održi 7. i 8. avgusta te godine. Autor teksta u broju 70. od 20. jula, je bio student iz Prijepolja Savo Kržavac.

1954.

List „Polimlje“ je u broju 72. od 10. avgusta 1954. godine doneo izveštaj sa „Fiskulturnog tromeca“ koji je održan u subotu i nedelju, 7. i 8. avgusta. Pobjednik na Tromecu bila je ekipa mileševskog sreza sa 61 bodom. Drugo mesto pripalo je ekipi Priboja sa 52 i treće mladima zlatarskog sreza sa 43 boda.

1955.

U petak, 20. maja 1955. godine, izašao je iz štampe stoti broj lista „Polimlje“, što je bio svojevrsan društveni, politički i kulturni događaj za Zlatarski, Pribojski i Mileševski srez.

U zaglavlju lista „Polimlje“ broj 106, koji je izašao u ponedjeljak 1. avgusta 1955. godine, stoji da je to list za politička i društvena pitanja. Od tog broja „Polimlje“ izlazi svakih 10 dana na 6 strana, košta 5 dinara, a štampa se u tek formiranoj štampariji „Mileševa“ u Prijepolju.

1958.

Od broja 220. koji je izašao 10. oktobra 1958. godine, list „Polimlje“ je organ Sreskog odbora SSRN Sreza Prijepolje, a izdaje tek formirano preduzeće - Novinska ustanova „Polimlje“.

Novim zakonskim propisima ustanovljena je pozicija direktora i glavnog i odgovornog urednika lista. To novo zvanje, pripalo je aktuelnom uredniku Vlajku Potežici.

Sa pozicije honorarnog saradnika lista „Polimlje“, Ljubomir Matović je „prekomndovan“ u redakciju od 15. aprila 1958. godine i broja 203, pošto se do tada nametnuo zrelim informacijama i reportažama, posebno iz oblasti kulture.

Iz godine u godinu, list „Polimlje“ postaje sve čitaniji, jer se na njegovim stranama „ogleda“ život ljudi, pa je tako u 1958. godini, prosečan tiraž lista popeo na 2.000 primeraka.

1960.

„Polimlje“ broj 267. od 10. februara 1960. godine, kao glavni i odgovorni urednik, potpisao je Ahmo Šehović (1911-1993), prvoborac i društveno-politički radnik iz Prijepolja. U zaglavlju novina stajalo je da je to list za politička i društvena pitanja i da je organ Opštinskih odbora SSRN Nove Varoši, Priboja i Prijepolja.

U Rovinju je 09.08.1960. u 79. godini, umro Sreten Vukosavljević (05.03.1881. Sopotnica, Prijepolje), jedan od utemeljivača lista „Sandžak“, novinar, publicista, profesor univerziteta. Vukosavljević je bio ministar u dvema vladama posle rata, utemeljivač sociologije sela i upravnik Instituta za izučavanje sociologije sela Srpske akademije nauka i umetnosti (SANU).

Iznenada, 29. novembra za Dan Republike, 1961. godine, u Priboju se pojavio list „Lim“ – glasilo Opštinskog odbora SSRN. List je izlazio do 15. aprila 1964. godine.

(NASTAVAK U SLEDEĆEM BROJU)

Stavovi autora kolumne ne odražavaju nužno i stavove redakcije lista „Polimlje“.

POVODI DULE VUJOŠEVIĆ!

Trofejni trener košarkaša „Partizana“ prvi put je za najboljeg trenera u Srbiji provisan u Prijepolju 1987. godine.

U Beogradu je 8. aprila 2026. umro, a šest dana kasnije, 14. aprila, u Aleji zaslužnih građana na Novom groblju sahranjen je najtrofejniji trener KK „Partizan“ Duško Dule Vujosević (Titograd, 1959). U novijoj istoriji, još od sahrane predsednika SFRJ, druga Tita i premijera Srbije, gospodina Zorana Đinđića, ne pamti se veća sahrana niti veća narodna i medijska pažnja do celokupnog protokola koji je pratio odlazak Partizanovog Generala.

**U PRIJEPOLJU OD 8. DO 10.
ODRŽANI „TRENERSKI
DANI“ I TURNIER „SVE
REPREZENTACIJE“**

ВУЈОШЕВИЋ ТРЕНЕР ГОДИНЕ

Кошаркашки клуб Елан био је протеклог викенда организатор тродневног семинара за кошаркашке тренере из Србије, који се већ деценију ипо одржава под називом „Тренерски дани“.

Glas Polimlja, br. 414, 15. maj 1987.

Komemoracija u Skupštini grada Beograda i sahrana na Novom groblju okupili su na hiljade poštovalaca njegovog lika i dela i onih koji ga za života nisu voleli, ali nisu bili ravnodušni prema njemu. Uz košarkaše i sportske radnike, emotivno govoreći posthumno slovo, od Duška su se opraštali i dramska spisateljica i rediteljka Vida Ognjenović, pisac i prevodilac Sinan Gudžević, novinar i rok kritičar Peca Popović, bivši predsednik Srbije Boris Tadić... Svi ti govori mogli bi se sažeti u jednu rečenicu Pece Popovića da je Dule Vujosević bio ...”primer, bajkotvorac, graditelj, principijelan i nepotkupljiv čovek, sanjao je kao dete, mislio kao naučnik, analizirao kao psiholog, radio kao tehnolog, voleo kao pesnik i odlučivao kao časn sudija“.

Dule je bio mnogo više od trenera. Držao je časove ljubavi, širio kulturu, sve u cilju da njegovi košarkaši ne budu samo bolji igrači već i bolji ljudi. Njegove konferencije za štampu pamtiće se kao svojevrsne filozofske tribine, a njegovi citati već zauzimaju zavidan prostor u enciklopediji „Rekli su“. Imao je ličnu biblioteku od preko 7000 knjiga i neprocenjivo vrednu kolekciju slika savremene umetnosti.

General je uz sebe imao milionsku vojsku Grobara koji su ga bezuslovno podržavali i voleli. „Partizan“ je pod Duškovom trenerskom palicom osvojio čak 23 trofeja. Beogradske „crno - bele“ dva puta je odveo na Fajnal for Evrolige, 1988. i 2010. godine. Kao trener radio je i u Italiji, Francuskoj, Rusiji i Rumuniji. Bio je i selektor Srbije, Crne Gore i BiH-a. Za najboljeg trenera Evrolige kolege

su ga proglasili u sezoni 2008/09. Ostaće zabeleženo, čemu treba da posvedoči i ovaj tekst, da je Dule Vujosević prvi put za najboljeg trenera u Srbiji proglašen u Prijepolju 1987. Te godine, 4. aprila, u našem gradu je košarkaškom utakmicom između lokalnog „Elana“ i lajkovačkog „Železničara“ otvorena nova Sportska dvorana u Šehovića polju. Samo mesec kasnije, od 8. do 10. maja, Prijepolje je bilo domaćin velikog košarkaškog događaja. U organizaciji Košarkaškog saveza Srbije, Udruženja košarkaških trenera Srbije i KK „Elan“ održani su „Trenerski dani“, koji su bili preteča današnje renomirane međunarodne Beogradske košarkaške klinike. Za 15 godina trajanja bio je to prvi put da se ova manifestacija održala na području tadašnjeg Titovouzičkog okruga što je bilo veliko priznanje nekada moćnom „Elanu“, ali i celom gradu. Tog maja u Prijepolju se okupio do tada rekordan broj od 250 trenera. Za katedrom su bili u to doba najbolji i najatraktivniji predavači - „patrijarh srpske košarke“, profesor Aleksandar Nikolić i magistar košarke Slavko Trninić iz Zadra.

Treneri su plebiscitarno za najboljeg trenera u tek završenoj sezoni proglasili Duška Vujosevića koji je te 1987. sa „Partizanom“ osvojio prvu titulu u onoj, velikoj Jugoslaviji. General je u toj svojoj prvoj šampionskoj ekipi koja je u velikom finalu savladala većitog rivala „Crvenu zvezdu“, imao lidera na parketu, Prijepoljca Vlada Divca. Ovenčan prvom titulom i krunisan od košarkaškog esnafa, General je uz Patrijarha, prof. Nikolića, bio u žiži košarkaške struke koja se okupila u Prijepolju, ali i u široj javnosti koja je pomno pratila događaj. Vujosević je sa Divcem nastavio saradnju koja se pretočila u prijateljstvo, a u „Partizanu“ je trenirao još jednog Prijepoljca reprezentativca, Luku Bogdanovića.

Тренер овогодишње шампионске екипе Партизанско Вујошевић с разлогом је био у центру пажње пријеполских чбутелја кошарке.

Glas Polimlja, br. 414, 15. maj 1987. (1)

Vujosević je drugi put u Prijepolju bio 20 godina kasnije, na planetarnom košarkaškom spektaklu - završetku igračke karijere Vlada Divca, septembra 2007. Dule je Divca uvrstio u najbolju petorku igrača koje je trenirao u impresivnoj karijeri. Oprastajući se od svog trenera Divac je, aprila 2026, između ostalog istakao: „Da nije bilo Dula Vujosevića, ja danas ne bih bio stanovnik Kuće slavnih u Sprngfildu“.

Milan R. Cmiljanović

REZULTATI

Srpska liga Zapad – 22. kolo
FK „Polimlje“ – FK „Radnički“ iz Valjeva
3:2

Druga Omladinska „Zapdno-Moravska“ grupa – 16. kolo
FK „Polimlje“ – FK „Železničar“ iz Lajkovca
4:2

Pionirska liga FS Zlatiborskog okruga – 17. kolo
FK „Polimlje“ – FK „Crvena Zvezda“
2:6

Rukomet muškarci
Prva liga Zapad – 22. kolo
RK „Prijepolje“ – RK „Paraćin“
29:23

Rukomet žene
Super B – 19. kolo
ŽRK „Srem“ – ŽRK „Prijepolje“
35:23

Futsal omladinici
Omladinska liga Srbije – 11. kolo
KMF „Crvena Zvezda“ – KMF „PP192“
6:3

Помени / In memoriam

25. априла 2026. навршава се две године од кад нас је напустио наш драги

Пушица (Ђорђа) Миливоје Из доње Косатице

Дани и време не лече бол и тугу за тобом

**Твоји ћерка Александра, брат Милун
и сестре Милијана и Љубица са
породицама.
Нека му је вечни покој.**

28. априла навршава се 47 година од како није са нама наша вољена

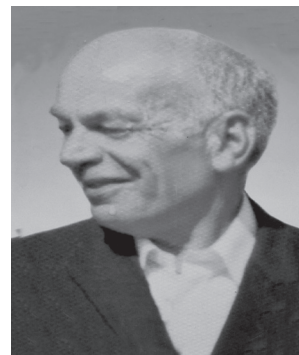

РАДИНКА ДИВАЦ 1953-1979.

С поносом чувамо успомену на тебе и пуно те волимо.

Твоји најмилији

Навршило се 24 године откако није са нама наш

РАЈКО ДИВАЦ 1920-2002.

С поносом те се сећамо. Хвала ти пуно за све што си учинио за нас.

Твоји најмилији

In memoriam: ЊЕГОШ ДИВАЦ

Претпрошлог четвртка у Пријеполу, у дубокој старости, преминуо је Његош Дивац, угледни, часни, поштени и поштовани пријатељ и суграђанин. Сахрањен је дан касније на гробљу Зебуља у Ивању.

О Његошу, супругу, оцу, деди, братственику, куму, комшији... најбоље знају најближи из његовог окружења, они са којима је делио свакодневицу у породици, фамилији, комшилуку. Зато нема потребе, ни у тренуцима растанка, јавно говорити о тој страни његовог живота и личности. Сведочим, колико ми сећање и емоције дозвољавају, о две „улоге“ по којима га Пријеполје и сви ми најбоље познајемо и најдуже памтимо: о Његошу мајстору за радио и ТВ апарате и Његошу пиониру радио новинарства у Пријеполу.

Рођен је 1936. године у Ивању, као најмлађи од четворо деце у угледној, патриотској и слободарској породици оца Радојице и мајке Василије, чији су чланови дали истакнути допринос и жртве у борби против нацизма и фашистичких окупатора. Растући и стасавајући у таквом окружењу, у тим тешким ратним и поратним временима, Његош је у свој карактер и ментални склоп дубоко уградио идеале слободе и правде, и њима се руководио свих девет деценија живота, живећи онако како је и ходао - усправно, уздигнуте главе, достојанствено, господски.

У Београду је завршио електротехничку школу, па се вратио у родни град као први радио и ТВ механичар. Поред заната, изучио је и

усвојио и fine, шмекерске и мангупске манире тадашњег Београда, које је демонстрирао током целог живота. Кратко време је радио као наставник у школи, па се онда у потпуности посветио ономе што је најбоље знао и највише волео - поправци радио и ТВ апарата.

Било је то време када су радио пријемници, чувени лампаши, а потом и црно-бели телевизори, такође са лампама, били право богатство у сваком дому, као једина веза са далеким светом и извор забаве у свакој кући. Квар радија или телевизора изазивао је драму и секирацију као болест члана породице. Е, онда је на сцену ступао Његош, доктор за лампе и мајстор за душу.

У другој половини шездесетих година у Пријеполу је отворен први радио и ТВ сервис, у и данас постојећој згради на уласку из Валтерове улице у порту пријеполске цркве. У две велике просторије стотине радија и телевизора наслаганих један на други чекали су да дођу на ред за поправку. Испред, врло често, стрпљиво се стајало у реду, да се преда на поправку или преузме поправљени пријемник. У тој радионици Његош је ишколовао генерацију потоњих врских мајстора за радио, ТВ и друге електричне апарате. Када је сервис затворен, Његош се уорртачио са мајстор Адемом Хаџићем, створивши путујући, покретни сервис, од врата до врата.

У тих пар деценија, негде до средине осамдесетих и технолошке револуције у комуникацији, тешко да је у Пријеполу и околини постојала кућа у коју нису крочили мајстори Његош и Адем, са великом црном торбом пуном алата, лампи и других резервних делова. Некада их је требало чекати данима, било је пуно посла, а сви су хтели најбоље мајсторе. Његош и Адем нису нигде и никада журили, па су баш зато увек и свуда стизали на време. Ни из једне куће нису изашли, а да радост због повратка тона и слике не поделе са домаћином и чељадима, уз кафу, ракију, често и мезе, и разговор који је знао да потраје сатима.

Током година заједничког рада, што могу да потврде и некадашње колеге из редакције, у просторије Полимља и Радио Полимља није ушао нико ко се није поздравио са Његошем као са својим најрођенијим, и за кога Његош није знао да каже ко је, одакле је и какав је. Негде дубоко у меморији, као некакав ходајући Пентијум, имао је тај непрегледни регистар, бесконачни списак суграђана.

Таквог Његоша, врсног познаваоца и ентузијасту електротехнике, препознао је и „типвао“ Радоман Ирић, оснивач и први уредник Радио Полимља, поверивши му посао тон мајстора новоосноване радио станице у

Пријеполу. На тој позицији Његош је провео последњих 20 година свог радног века, од 1978. до пензионисања 1998. године. У те две деценије име Његоша Дивца, посредством радио таласа, свакодневно је одјекивало у хиљадама домова у пријеполској и околним општинама.

Његош Дивац је био део тима који је од Радио Полимља направио у то доба препознатљив симбол Пријеполја и једну од најбољих локалних радио станица у Србији. Са очинском љубављу примио је и обучио млађег колегу, сада покојног Радована Чаркиловића, створивши од њега врхунског тон мајстора. Њих двојица били су тандем, најбољи мајстори свог заната, као пре тога мајстори Његош и Адем. Тонски и технички обликовали су програм Радио Полимља по највишим стандардима тога времена. За то смо, од колега и струке, добили бројна признања и награде.

Знаменити уредници и руководиоци Радио Београда скидали су капу пред оним што смо радили у Пријеполу, па смо имали повластицу као нико у Србији, да се из Радио Полимља у свако доба дана и ноћи, 365 дана у години, уживо укључимо у програме Радио Београда. Из те велике медијске куће долазили су тон мајстори школовани у ВВС радију и нису могли чуду да се начуде шта знају и умеју да одраде самоуки чаробњаци звука и тона Његош и Чаре.

Пошто је био најстарији у колективу, иако у својим средњим годинама, Његоша смо ословљавали са „Деда“, понекад и „Матори“, а

он нас млађе са „Дечко“ или „Девојко“. Тај шмек задржао је трајно. Када смо се последњи пут срили, прошлог лета на мосту на Милешевци, мене пензионера поздравио је са: „Где си, дечко?“

Радећи мајсторски, беспрекорно тачно и прецизно, Његош нам је давао пример понашања према послу и обавезама, колективном духу, али и личном ставу, интегритету и образу. Никада не каснећи ни минута на посао, а вазда спреман да прудужи радно време колико год треба, Деда је био ненаметљив, свагда ведар и расположен, увек спреман да помогне, да допринесе тиму и колективу. Умео је, зрео и искусан, да саветом и разговором обузда нашу младалачку енергију и бунтовност, али, када је требало, и да се испрси испред свих нас, па да, заштићен породичним и личним интегритетом, ондашњим моћницима каже: „Станите, грешите, нисте у праву!“

Међу нама, некадашњим члановима редакције Радио Полимља и листа Полимље, сада седим главама, кружи идеја да значајан датум и јубилеј за наш град, 100 година новинарства у Пријеполу, 2022. године, обележимо издавањем монографије о веку новинарства у Пријеполу. Ако се то деси, и ко год од нас то дочека, има моралну обавезу да на истакнуто место у тој књизи именује Његоша Дивца.

Вукосав Томашевић

Пријеполци ван Пријеполја

Професор доктор Мунир Таловић

Од завичаја до врха тренерске и академске сцене

Са љетовања у Пули

У овом броју доносимо причу о човеку чији је животни пут од Карауле и Бостана у Пријеполу водио преко Сарајева до врха спортске и академске сцене. И данас, без обзира на успех и удаљеност, завичај остаје централна тачка његових емоција, породичних веза и сећања.

Када данас дођете у Пријеполје, које емоције и сећања Вас прво обузму?

„Долазак у Пријеполје буди у мени снажне емоције. Навиру успомене на дане испуњене спортом и дружењем, турнире и такмичења, али и радне акције које су нас училе заједништву и правим вриједностима. Ту су и слике турнира на Орсију, Радничких спортских игара, Титове штафете и свих оних догађаја који су чинили свакодневни живот богатим и испуњеним. То су успомене на вријеме у којем су истинске људске вриједности биле темељ свега, вријеме које је можда прошло, али чије емоције и данас живе једнако снажно“.

Сигурно је било и тешких тренутака. Који су Вам остали у најчешћем сећању и како сте их превазишли?

„Најтежи период мог живота везан је за рану младост и живот на Караули, када сам са само шест година остао без оца. То је губитак који се не може објаснити ријечима. И одраслим људима данас тешко пада одлазак оца, осјећај празнине и недостатка, а можете замислити како то доживљава дијете које тек почиње разумијевати живот. Тај осјећај тишине, несигурности и недостатка ослонца остаје негдје дубоко у човјеку и прати га кроз цијели живот. Пресељење на Бостане био је наш покушај да направимо нови почетак, да се удаљимо од мјеста које нас је стално подсећало на бол и тешке тренутке. У свему томе, наша мајка је била стуб породице. Имала је довољно љубави да, поред мајчинске, свакоме од нас да и дио очинске топлине. Кроз свој рад, снагу и енергију показивала нам је пут којим требамо ићи. На Бостанима смо се као породица још више зближили и учили шта значи борити се, радити и ослањати се једни на друге. Из тих изазова израсла је чврста повезаност, поштовање и љубав која траје и данас“.

Како сте кроз породицу и пријатељства преносили те вредности на нове генерације?

„У задњих двадесет година, сваке године организујемо на Караули окупљање, уже и шире фамилије, пријатеља и родбине, на цијелодневном дружењу уз роштиљ и разговор. Ту се окупи и до 150 особа из три-четири генерације, гдје старији евоцирају успомене, а млађи се упознају јер долазе из разних држава Европе и свијета. На овај начин, кроз пријатељства и породичне везе, преносимо вриједности заједништва, поштовања и љубави које су нас обликовале. Имамо шаторе, клупе, роштиље и што је најважније јаку вољу да се сваке године видимо са драгим људима“.

Колико је спорт утицао на Ваше животне одлуке?

„Спорт за мене никада није био само активност. То је мој стил живота од најранијег дјетињства до данас. У Пријеполу је спорт био и забава и дружење. Тренирање и играње за ФК Полимље био је сан сваког дјечака, па тако и мој. Бити у друштву фудбалских легенди као што су: браћа Деовић, Матовић, Малагић, Хасанагић, Мосуровић, Кучевић, Прељевић, Ђосовић, Лончаревић, Руџић и многих других, за мене је био сан и огромна привилегија. То ми је сегмент живота којег се радо сјећам иако није дуго трајао. Већ тада сам знао да ћу свој живот везати за спорт, без обзира што су ме занимале и друге области попут економије или права. Зато сам 1982. године уписао Факултет за физичку културу у Сарајеву и ту практично одредио свој животни пут. Спорт ме научио дисциплини, раду, упорности и вјери да се труд увијек исплати“.

Како сте доживели долазак у велики град?

„Током студија нисам имао луксуз да се посветим само учењу и тренирању фудбала. Због скромних новаца које сам имао, био сам принуђен да радим разне послове преко студентског сервиса. То су били послови које су углавном радили момци скромнијих финансијских могућности и потребе додатне зараде за трошкове студирања. Управо тај период у великом граду ме додатно обликовао, гдје сам научио да нема успјеха у било чему, без великог одрицања и да се ниједан посао не смије подцијенити“.

Како је текао Ваш фудбалски и тренерски развој након доласка у Сарајево?

„Долазак у Сарајево на студије, донио је нову фазу мог живота. Играо сам паралелно на аматерском нивоу за ФК Босна из Сарајева. Тренерску каријеру сам започео у Врбањуши, из које након двије године одлазим у ФК Сарајево. У том клубу сам провео десетак и више година, радећи са голманима свих узрастних категорија. Посебно бих истакао период рада са првим тимом ФК Сарајево, гдје сам радио са Мирсадом Дедићем, који је у то вријеме бранио за репрезентацију Босне и Херцеговине. Врло интересантан ми је и период који сам провео као члан Управног одбора ФК Сарајево, у више мандата са више председника. Ту сам стекао значајно искуство о организационим и управљачким пословима на професионалном нивоу“.

Колико је ВТШ била прекретница у Вашем животу?

„Студирајући Факултет за физичку културу, паралелно сам играо фудбал на аматерском нивоу за ФК Босна из Сарајева, али права прекретница и вјероватно најбоља одлука у животу била је што сам истовремено уписао и завршио Вишу тренерску школу, смјер фудбал. Тај spoj студија и професионалне тренерске едукације отворио ми је врата која су обликовала мој даљи живот и каријеру. Већ са 23–24 године добио сам прилику да учим од највећих имена тадашњег фудбала, попут Осима, Мушовића, Миљанића, Топлака, Елзнера, Марића, Бајевећа и Радоњића“. Како се Ваша каријера развијала кроз УЕФА систем и рад у Савезу? „Слушајући та велика имена, врло брзо сам из улоге ученика прешао у улогу демонстратора, а потом и асистента, чиме сам и званично започео радити на Факултету за физичку културу. У

На ПРО лиценци у Црној Гори

Дружење генерације

том периоду сам већ самостално организовао неколико генерација Више тренерске школе у Сарајеву и искористио прилику да се професионално афирмишем у том послу. Прекретница долази 2000. године када УЕФА преузима едукацију фудбалских тренера у оквиру Фудбалског савеза БиХ. Од тада паралелно радим на Факултету и у Савезу као вањски сарадник у улози Директора за едукацију фудбалских тренера по УЕФА систему. Током више од 25 година прошао сам све нивое едукације, учествовао на бројним УЕФА семинарима, учио нове методе рада и прилагођавао се савременом тренажном процесу. Морао сам и себе мијењати и остављати неке старе навике иза себе како бих направио простор за напредак. Током година постао сам један од УЕФА инструктора са најдужим стажом у Европи, ишлолоао преко пет хиљада тренера у БиХ и учествовао у едукацији у региону и неким афричким земљама, а мој потпис налази се на лиценцама свих тих тренера. У Савезу сам у више наврата био и председник Стручне комисије, а посебно искуство било је учешће на Свјетском првенству 2014. године у Бразилу, што ћу памтити цијели живот“.

Како је текао Ваш академски рад на Факултету за физичку културу?

„На Факултету сам прошао сва академска звања, од асистента до редовног професора. Обављао сам функције продекана у више мандата, а у једном мандату био и декан. Написао сам велики број књига и више од стотину научних и стручних радова из области спорта. Био сам предавач на универзитетима у БиХ и иностранству, стално развијајући академски програм и доприносили едукацији тренера и спортских стручњака“.

Колико су јаке Ваше везе са завичајем и колико често долазите у Пријеполје?

„Немам ту никаквих пословних пројеката или интерних зона, већ су сви моји доласци везани искључиво за фамилију, родбину, пријатеље, драге људе, и успомене. Брат, сестра и ја успјели смо ту љубав и блискост пренијети и на наше породице. Моја супруга и дјеца радо долазе у Пријеполје и трудимо се да ту будемо барем пет до шест пута годишње. Посебно ми је драго што је и моја најстарија ћерка Амна осјетила ту везу, па

је играла одбојку за Пријеполје на МОСИ играма у Колашину и Ужицу, настављајући на свој начин традицију спорта и заједништва. Имамо своје мале, али нама веома важне ритуале, окупљања за Бајраме, државне празнике, рођендане и годишњи одмор који проведемо у Пријеполу до десетак дана. Нажалост, ту су и доласци на ценазе и сахране, јер живот носи и тешке тренутке“.

Шта Вас посебно повезује са Пријеполјем?

„Један од разлога честог доласка у Пријеполје је и моја генерација, 1963. годиште. Окупљамо сваке године, често и више пута, а свакодневно смо заједно кроз viber групу. Сабира прва напише “добро јутро”, а Аца посљедња “гаси свјетло”, а између тога иде наше свакодневно “хеклање” порука које нас држи близу, без обзира гдје смо. Ту је и наше дрго ФК Полимље и пријатељства која трају цијели живот. Некад се одигра и понека ветеранска утакмица, као и неизоствно “треће полувријеме”, гдје се дружимо и евоцирамо успомене“.

Молим Вас да пошаљете овим путем поруку младима, а сигуран сам да личност са тако импресивном биографијом има шта и да каже.

„Постављајте за себе високе циљеве и не задовољавајте се просјечношћу. Будите спремни да за њих радите напорно, преузмете одговорност и истрајете до краја. Свијет данас носи многе изазове за све нас а посебно за младе али суочавањем са проблемима, вјером у себе и жестоком енергијом. Вјерујте у себе и никад не одустајте. Будите љубазни, добро одгојени и никад не вријеђајте друге. Изналазите рјешења, каква год да је тешка ситуација. То су вриједности које ће вас издвојити од просјечности и које ће вам дати нове вриједности. Не заборавите своје коријене, породицу и пријатеље и све оне који су вас подржавали. Пробајте да не губите вријеме. Сами процјените које су то особе или навике, које су вам „крадљивци времена“ и елиминишите их. Будите упорни, учите, прилагођавајте се и помажите другима, јер права снага није у статусу или иметку, већ у храбрости, знању и добрим дјелима која остављате за собом“.

Владимир Бабић

ПОЛИМЉЕ
Лист за друштвена и политичка питања

ГОДИНА LXIV БРОЈ 3082 ЦЕНА 70 ДИНАРА ПРИЈЕПОЉЕ 24. АПРИЛ 2026.

Издавач:
Информативно предузеће д.о.о.
Полимље
Полимска 1, Пријеполје
Директор и главни и одговорни уредник:
Владимир Бабић
Редакција:
Верица Кијановић, Ања Пузовић
Сарадник:
Радоман Ирић, Вјекослав Јоксимовић
Компјутерска припрема:
Есад Мушкић
Претплата:
годишња 5000 динара,
полугодишња 2500 динара
Претплата у иностранству:
10000 динара
Путем интернета:
3000 динара (PDF)
Можете се претплатити и путем онлајн сервиса novinarnica.com
ПИБ: 100809685
МБ: 07280777
Телефон: 033/712555
Емаил: polimlje@gmail.com
Веб: listpolimlje.info
Инстаграм: @list.polimlje
Х: @list_polimlje
Фејсбук: Лист Полимље
Жиро рачун:
ОТП Банка
325950060003078636
Штампа:
Графокартон Пријеполје
033/710 009
Тираж:
300 примерака

БРОЈ
3082

Издавач:
Информативно предузеће д.о.о.
Полимље
Полимска 1, Пријеполје
Директор и главни и одговорни уредник:
Владимир Бабић
Редакција:
Верица Кијановић, Ања Пузовић
Сарадник:
Радоман Ирић, Вјекослав Јоксимовић
Компјутерска припрема:
Есад Мушкић
Претплата:
годишња 5000 динара,
полугодишња 2500 динара
Претплата у иностранству:
10000 динара
Путем интернета:
3000 динара (PDF)
Можете се претплатити и путем онлајн сервиса novinarnica.com
ПИБ: 100809685
МБ: 07280777
Телефон: 033/712555
Емаил: polimlje@gmail.com
Веб: listpolimlje.info
Инстаграм: @list.polimlje
Х: @list_polimlje
Фејсбук: Лист Полимље
Жиро рачун:
ОТП Банка
325950060003078636
Штампа:
Графокартон Пријеполје
033/710 009
Тираж:
300 примерака

ПОЛИМЉЕ
Лист за друштвена и политичка питања

Од 1. фебруара 1932. до 1. јануара 1938. године у Пријеполу су излазили напредни листови “САНЦАК”, “РАШКА” и “НОВИ САНЦАК”. После рата први лист се појављује 1. марта 1952. године под именом “ГЛАС ПОЛИМЉА”. Од 1. маја 1953. године лист мења име у “ПОЛИМЉЕ” и тако излази до 27. јануара 1979. године. 1. маја исте године поново је покренут лист “ГЛАС ПОЛИМЉА” који од 29. децембра 1989. године мења име у “ПОЛИМЉЕ”. Указом Председника Републике од 16. маја 1977. године “Полимље” је одликовано орденом братства и јединства са сребрним венцем. YU ISSN 0351-8175